

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

לח.

עין משפט גזר מצוה

לב א מיי פ"ד מהל' תפלה הלכה ג סגמ עשין נ טושי"ע ל"ח סי קצח סעף יב ונכרי אלפס פקח הקורא את המגילה דף רעד. וברא"ש שם סימן י"ח:
לג ב ג מיי שם הל' ט: לד ד ה מיי שם הלכה ט יא וסגמ שם טושי"ע שם סעף יב ונכרי אלפס יב סגמ עשין ג טושי"ע לח ו מיי פ"ה מהל' ביאת מקדש הלכה טו ז:
לו ז ח מיי פ"ד מהל' נשאות כפיס הלכה י יא [טושי"ע שם סעף יד]: יב ט מיי שם הל' ג [יח] יז סגמ עשין ג טושי"ע לח"ח סי קצח סעף י: לח י מיי שם הלכה יא טור ש"ע שם סעף ד:
לב כ מיי שם הלכה ח טושי"ע שם סעף י:

תוספות שאגין

מה משרת בעמידה י"ח דכחן מברך בעמידה י"ח דכחן בעל תשובה ראו הוא לדוכן ולא מקשי ליה לפסול עבודה דכחן ששנתמד רכתיב לא יקיר אלו לשרתי ותנן בפ' בהרא דמנחה כהנים שישמשו בבית חנוני לא שישמשו בירושלם הא שבוב עובדן מותרין וכ"ש בזמן הזה לדוכן ואמרי' נמי החם היו אלו כבעלי מומין ולא מצינו בשום מקום שבעל מום פסול לדוכן אלא אי"כ היו מומין שבגלוי שהעולם מסתכלין בו. אף בניו בנשיאות כפיס ולא תקשי תו שכן כהן גדול דאין משיבין על החיקש וכתיב כל הימים ואל תקשי לך תו ראש חדש ועבודת צבור ל"ח: לשנים קורא כהנים פ"ה כשיש שם שני כהנים לברך שליה צבור כשגמר ברכת הוראה (עד חזן מבית הכנסת) ל"ח:

ונאמר להלן אלה יעמדו לברך. תימנה אדרבה אימא ונאמר להלן ואכלת ושבעת וברכת מה להלן ככל לשון כדאמר לעיל (דף נב.) וי"ל דמסתברא ליה טפי למילף ברכת כהנים מזכרת הר גריזים דשמייהן מפורש צמורה דהזכרות עמנו נמי מפורשות שהיה היפך הקללות המפורשות ארור האיש לזכרה אבל לשון זכרת המזון אינה מפורשת צמורה: **ורבי** יהודה אומר הרי הוא אומר בה. אבל לרובן לא משמע להו עיכובא כה אלא ככה:

קשיא ליה דר' יונתן. אינו לשון הכייתא אלא לשון פי' הגמרא וה"ג לה דסיפרי ר' יונתן אומר לא מה להלן וכו': **ובתיב** כל הימים. תימנה אכתי עבודת ימיד מהיכל לן דלימרי דליכא נשיאות כפיס והא ככל הימים איכא נמי עבודת צבור כגון תמיד ונראה דודאי לדברי הכל אימעיט עבודת ימיד מנשיאות כפיס ור' יונתן נמי אגב שיטתיה נקט ליה ולא היה נשיאות כפיס ככל יוס אלא עבודת תמיד כדתנן צ"ח דקרי תמיד (דף נב.) דלאחר שנתנו איברים על גבי כש ומלחוס ירדו וצלו לכן ללשכת הגזית אמר לכן הממונה זכרו זכרה אמת והס זכרו קראו עשרת הדברות שמע והיה אס שמעו ויאמר וזכרו את העם ג' זכרות אמת וליז עבודה וזכרת כהנים והוא הדין דמספין וצממית של צין הערבים:

ואיתקש ברכה לשרות. לעיל קאי דקאמר מקיש צניו לו אימא לענין שירות דוקא איתקוש להכי קאמר כיון דאיתקוש לשירות הוא הדין לזכרה דאיתקוש זכרה לשירות: **אין** אינו אלא בנינו רצניו הלל פי' דספרי בנינו בנינו אל אלהים זכאות ולא מסתבר דהיכי תיסק אדעתא לשושי קרא למימר יצרכך אלהים זמקום שם זן ארבע אומות אלא בנינו יש לומר כקריאתו צאל"ף דל"ח: **קרי** הוא אומר בכל המקום אשר אבא אידך וברכתך. הכי תני בספרי בכל מקום אשר אני נגלה שם מהא מזכיר את שמי והיינו דקמתמה הכא בכל מקום ס"ד וכי בכל מקום אשר אני מראה שמי להזכיר דהיינו אפילו צנזולין תזכרו דבכל מקום אשר אבא אידך איתקוש שמי ונאמר להלן ל"ח: **לשום** את שמו שם מה להלן בית הבחירה אף כאן בבית הבחירה רבי יאשיה אומר אינו צריך הרי הוא אומר **בכל** המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך בכל מקום ס"ד אלא מקרא זה מסורס הוא בכל מקום אשר אבוא אליך וברכתך שם אזכיר את שמי ויהיבן אבוא אליך וברכתך בני ישראל גרים נשים ועבדים משוחררים מנין ת"ל אומר להם לכולהו תניא אידך כה תברכו פנים כנגד פנים או אינו אלא פנים כנגד עורף ת"ל אומר להם כאדם האומר להבירו אומר אביי"ב דקטנין לשנים קורא כהנים ולא אינו קורא בהן שנא' אומר להם אבוא אליך וברכתך משלהם

ככהנו ציו"ד ה"י: **כנינו** צאל"ף דל"ח: **נגד** הכפוסיהס. מפני שצריך נשיאות כפיס כדאמר' צברייתא צממיתא וצמקדש. למעלה מראשיהס מפני שמזכרין את העם צמס המפורש ושכינה למעלה מקשרי אלצעותיהס: שאין מגזיה למעלה מן הדין אס ידיו. מפני שהשם כחזב עליו:

גב' נשיאות כפיס. שיגביהו את ידיהס: **קשיא** ליה לרבי יוסנן. אף גזירה שוה אי צגו"ש ילפת לה איכא למיפך מה למלואים שכן קרבן ציבור דכתיב (ויקרא ט) וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים וכולן של ציבור דכתיב קחו שניר עוים וגו' וראש חדש הוא דכתיב ציוס החדש הראשון זכחה לתדס תקיס וגו' (שמות מ) והוא היה יוס שמיני למלואים דכתיב א' כקרי עולם אותו היום נעל עשר עטרות: ר' נסן אומר אינו צריך משום דפרכא ליה גו"ש מייתי ליה כהקישא: **אף** צניו **נשיאות כפיס**. ולא מיקשי תו שכן כ"ג דאין משיצין על הדיקס: **וכפי** על הימים. ולא מיקשי לך תו ראש חדש עבודת צבור: **ואיתקש** זכרה לשירות. כלומר ואע"ג דזכאי קראי לאו זכרה כתיבא אלא שירות לעמוד לשרת צמס ה' הוא צניו כל הימים איתקוש זכרה ושירות כקרא אחרינא כדאמר' לעיל לשרתו ולצרך צממו: **(א)** צמס המיוחד.

ככהנו: **צלל** מקום ס"ד. וכי צלל מקום שם המיוחד מזכר הכתיב (שמות ג) זה שמי חיה זכרי לא כשאי נכתב אי נקרא (פסחים דף ג.) ועוד וכי צלל אלץ והוא לא יחד מקום להזכרת השם: **מסורס** הוא. מהופך. צלל המקום אשר אבא אלץ צלל מועד צממדכר וצבילה וצבית עולמים: או אינו אלא אפילו פנים כנגד עורף. שאין הציבור צריכין להסך פניהס ללד הכהנים: **לשנים** קורא כהנים. כשיש שם שני כהנים לצרך שליח צבור כשגמר זכרת הודאה קורא אותן כהנים והן הופכין פניהן שהיו הפוכין ללד המיכה להתפלל (ט) דהא אמרינן לתקנן (י) יהי רצון מלפניך שמהא זכרה זו כו': **אומר** להס. מקרא דלהס נפקא לן ששליח צבור מזכיר אותן לצרך: **נסן** קורא כהנים. אס שליח צבור כהן הוא קורא ומזכיר את חביריו העומדים לפניו להחזיר פניהס ולצרך את ישראל ואס ישראל הוא אינו קורא כהנים:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה ואיתקש וכו' צממו הס"ד ואח"כ מ"ה בשם המפורש צמס המיוחד: (ב) ד"ה לשנים וכו' התפלל הא דאמר' וכו' וכו': נ"ב ס"א ואינו בכלל ברכה הא דאמרין כה תברכו פנים כפיס:

גלוין הש"ס
גב' דכתיב לעמוד לשרת. מה דקשה הא דלאותו קרא עליו צ"ע עקב כתיב לעמוד לפני ה' לשנתו ולצרך צממו. ע"כ ספרי זית רענן פ' עקב ומהנבט עבודת עקב ח"ב ס"א ח' וצמ"ב מ"ע מהנה כ' כתיב ליתר ור' נתן נפקא ליה עמידה מזכרה לעמוד לשרתו ולצרך צממו עכ"ל וצ"ע וצ"ע תוספות ממנות דף קט ע"א ד"ה לל:

מוסף רש"י
נקטינן. מקורא חלוצותי, מנהג כרומיטע (שרובן ח"ה.)

זכרה לשירות וצני שירות אמר צמ"ב דזכחים (דף נב.) דיושב מחלל עבודה הילכך אף כהן צריך לחזור ולצרך מעומד: **אין** אינו אלא ב"ח. תימנה לר"י אמאי לא נפקא לן מיניה מנ"ש דזכרה זכרה מהר גריזים מה להלן צקול רס אף כהן צקול רס ומצינו למימר דלא איצטריך אלא לר"י דלא יליף ליה מנזירה שוה אלא מכה: **לשנים** קורא כהנים. זכרותם פקח אין עומדין אמר רב חסדא לר"י אמר רב חסדא רב נחמן בר יצחק אומר אס היה כהן א' אומר כהן שנים אומר כהנים אמר רב חסדא אפי' כהן קורא כהנים שאין קורא כהנים אלא לאותו שבצט: